

Probudily se již zpěvné háje

Píseň k sv. Janu Nepomuckému

Boží cesta, 1941, Velehrad

Pro-bu - di - - ly se již zpěv-né há-je, jar - ní na-stal
vše-ho tvo-ru ples z něž-ných kvě- - tů mi-lost-né-ho má-je
nej-von-něj-ší roz-ví-jí se dnes: tys to, sva-tý Je-ne
z Ne-po-mu- - ku, vrou-cích ne-za-mí-tej chva-lo-zvu- - ků,
jež Ti pě-jí zbož-ní kře-sťa-né, věr-ní tvo- - ji češ-tí kra-ja-né.

2. V české vlasti kolébka tvá stála,
ozářená nebes jasnotou,
duše tvoje láskou Boží vzplála,
andělskou se skvělou čistotou,
a Pán, spatřiv veliké tvé ctnosti,
povolal tě k velké důstojnosti:
budeš knězem Boha živého,
nepromluvíš slova křivého.

4. A co ústy výmluvnými káže,
potvrzuje září života,
když pak svátost jazyk Janu sváže,
neleká ho smrti temnota;
nebojí se hněvu královského,
nezradíť on nikdy Boha svého,
nezjeví, co Pán mu zakázal,
jemuž na věky se zavázal.

3. Jan, hle, na svícnu již církve stojí,
chlouba Prahy, světlo otčiny,
duše hříchem poraněné hojí
přezázračným lékem s výšiny;
slovo pravdy věčné lidu hlásá,
Kristus jediná je světa spása,
a kdo Jemu srdce zamyká,
v nepravostech bídne zaniká.

5. Darmo Janu hrozíš, krutý králi,
darmo hory, doly slibuješ,
darmo kati pouta jemu dali,
marně na nevinného je štveš;
nežádáť on lesku tvého zlata,
přísaha jej váže svátosvatá,
lidé na něm nikdy nezvedí,
královna co řekla v zpovědi.